

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Ἡ ἐορτή τῆς Κυριακῆς τῶν Μυροφόρων ἐωρτάσθη τὴν Κυριακὴν, 16^η / 29^η Ἀπριλίου 2012, ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου, συμφώνως πρὸς τὴν κρατοῦσαν τάξιν αὐτοῦ εἰς τὴν πόλιν τῆς Ρέμλης, ἀρχαίαν Ἀριμάθειαν, καί εἰς τὸν παρά τὸν Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως Καθεδρικὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

Εἰς τὴν πόλιν τῆς Ρέμλης ἐορτάζεται πανηγυρικῶς ἡ μνήμη τῶν Μυροφόρων γυναικῶν κατὰ τὴν καθιερωμένην ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Γ' Κυριακὴν τοῦ Πάσχα, καθ' ὅτι ὁ συμετασχὼν μετὰ τῶν Μυροφόρων εἰς τὴν ταφὴν τοῦ Κυρίου, ὁ τολμήσας εἰσελθεῖν πρὸς τὸν Πιλᾶτον καὶ ζητῆσαι τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, ὁ Ἰωσήφ, ὁ εὐσχήμων βουλευτὴς κατήγετο ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν Ἀριμάθειαν, τὴν σημερινὴν Ρέμλην. (Μάρκ. 15,43).

Εἰς τὴν πόλιν ταύτην μετέβη τὴν πρωΐαν τῆς ὥς ἄνω Κυριακῆς ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος καὶ μετ' ἔνθερμον ὑποδοχὴν ὑπὸ τοῦ καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Πατριαρχείου εἰς Ρέμλην, ὁσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Νήφωνος, ὑπὸ τῶν ἱερέων τῶν ὁμόρων τῆς Ρέμλης πόλεων Ἰόππης καὶ Λύδδης καὶ ὑπὸ τῶν Προσκόπων, ἐτέλεσε τὴν θ. Λειτουργίαν, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τῶν Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, Βόστρων κ. Τιμοθέου καὶ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Γεράσων κ. Θεοφάνους καὶ Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Ἱερομονάχων καὶ διακόνων, συμμετέχοντος ἀθρόως τοῦ Ἑλληνορθοδόξου ποιμνίου τοῦ Πατριαρχείου εἰς Ρέμλην καὶ τοῦ Πρέσβεως τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ Ἰσραήλ κ. Κυριακοῦ Λουκάκη μετὰ συνεργατῶν αὐτοῦ.

Εἰς τὸ Κοινωνικὸν τῆς θ. Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον εἰς τοὺς πιστοὺς, ἔχοντα ἑλληνιστί ὥς ἔπεται:

«Ἰωσήφ τὸν θαυμαστόν, εὐφημήσωμεν πιστοὶ συνάμα Νικοδήμῳ καὶ πισταῖς μυροφόροις. Ὁ Κύριος ἀνέστη, ἐκβοῶντες ἀληθῶς», ψάλλει ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ χάρις τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συνήγαγε πάντας ἡμᾶς εἰς τὸν ἱερόν τοῦτον τόπον τῆς ἀρχαίας πόλεως ἡμῶν Ἀριμαθαίας, ἵνα μετὰ Ἰωσήφ καὶ Νικοδήμου καὶ τῶν πιστῶν Μυροφόρων γυναικῶν συνεορτάσωμεν τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ καὶ μεγαλοφώνως βοήσωμεν ὅτι ἀληθῶς ἀνέστη ὁ Κύριος καὶ Θεὸς ἡμῶν.

Ἡ Σταύρωσις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ σὺν τῇ Ἀναστάσει Αὐτοῦ ἀποτελεῖ τὸ κορυφαῖον γεγονός τοῦ μυστηρίου τῆς θείας οἰκονομίας, δηλονότι τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, ὡς κηρύττει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «Εἰ δέ Χριστὸς κηρύσσεται ὅτι ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, πῶς λέγουσι ἐν ὑμῖν τινες ὅτι ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστιν»; «Εἰ δέ ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστιν, οὐδέ Χριστὸς ἐγήγερται. Εἰ δε Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δέ καὶ ἡ πίστις

ύμῶν», (Α΄ Κορ. 15,12-13).

Ὁ δέ Ἀπόστολος Πέτρος εἰς τό πρῶτον κήρυγμά του μετά παρρησίας λέγει: «Δαυίδ... προφήτης οὗν ὑπάρχων...προϊδὼν ἐλάλησε περί τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ὅτι οὐ κατελείφθη ἡ ψυχὴ αὐτοῦ εἰς Ἄιδου, οὐδέ ἡ σὰρξ αὐτοῦ εἶδε διαφθοράν. Τοῦτον τόν Ἰησοῦν ἀνέστησεν ὁ θεός, οὗ πάντες ἡμεῖς ἐσμεν μάρτυρες», (Πραξ. Β΄, 30,31,32).

Τό κήρυγμα τοῦ Παύλου καί ἡ προσωπική μαρτυρία τοῦ Πέτρου, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐνισχύεται ἀπό τήν ἐνεργόν συμμετοχήν τόσο τῶν Ἰωσήφ καί Νικοδήμου τῶν ἀπό Ἀριμαθαίας, ὅσον καί τῶν πιστῶν Μυροφόρων γυναικῶν, εἰς τήν ταφήν τοῦ Χριστοῦ, εἰς τοῦτο μαρτυρεῖ καί ὁ εὐαγγελιστής Μᾶρκος: «Ἐλθὼν ὁ Ἰωσήφ ὁ ἀπό Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτής, ὅς καί αὐτός ἦν προσδεχόμενος τήν βασιλείαν τοῦ θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρός Πιλᾶτον καί ἠτήσατο τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ καί ἀγοράσας σινδόνα καί καθελὼν Αὐτόν ἐνείλησε τῇ σινδόνι καί κατέθηκεν αὐτόν ἐν μνημείῳ, ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας», (Μάρκ. 15, 43,46). «Καί διαγενομένου τοῦ Σαββάτου, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καί Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καί Σαλώμῃ ἡγόρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν», (Μάρκ. 16, 1).

Μάρτυς, κῆρυξ καί ἀπόστολος τοῦ ἱστορικοῦ καί σωτηριώδους τούτου γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἐκκλησία καί μάλιστα ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων καί τό χριστεπώνυμον αὐτῆς πλήρωμα. Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ἡ μία ἁγία καθολικὴ καί ἀποστολικὴ ἡμῶν Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀναστάσεως, τῆς ὁποίας, κατὰ τήν διαβεβαίωσιν Αὐτοῦ τούτου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ, «καί πύλαι Ἰδοῦ οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς», (Ματθ. 16,18).

Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐμπράκτως καί ὁρατῶς διὰ τῆς Χριστιανικῆς ἡμῶν παρουσίας εἰς τόν τόπον, ὅπου ἐσταυρώθη, ἐτάφη καί ἀνέστη ὁ θεός τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης καί τῆς ἐλπίδος. Αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἐλπίδα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἔχοντες εἰς τόν θεόν, ὡς ὁμολογεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, πάσῃ συνειδήσει ἀγαθῇ πεπολιτεύμεθα τῷ θεῷ ἄχρι ταύτης τῆς ἡμέρας, (Πράξ. 23,1).

Καί πράττομεν οὕτως διότι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ μᾶς εἰσήγαγεν εἰς τήν καινήν, τήν καινούργιαν κτίσιν, δηλονότι τήν Ἐκκλησίαν, ἐντός καί διὰ τῆς ὁποίας ψηλαφοῦμεν καί προγενόμεθα διὰ τῶν φυσικῶν τε καί πνευματικῶν ἡμῶν αἰσθήσεων τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

«Προσδεχόμενοι τήν μακαρίαν ἐλπίδα καί ἐπιφάνειαν τῆς δόξης τοῦ μεγάλου θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅς ἔδωκεν ἑαυτόν ὑπέρ ἡμῶν, ἵνα λυτρώσῃται ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνομίας καί καθάρσῃ ἑαυτῷ λαόν περιούσιον, ζηλωτὴν καλῶν ἔργων», κατὰ τόν σοφόν Παῦλον, (Τιτ. 2, 13-14).

Ἡ ἀπολύτρωσις καί συνεπῶς ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου ὡς πηγὴν καί ἐγγύησίν της ἔχει τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος ἀνέστη ὡς παντοδύναμος θεός. Εἰς τόν ἀναστάντα Χριστόν καί παντοδύναμον θεόν προσέτρεξαν καί οἱ κρυφοί μαθηταί καί οἱ μυροφόροι γυναῖκες, γενόμενοι οὕτως κοινωνοί τῆς δυνάμεως τῆς ἐλπίδος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Καί τοῦτο παρὰ τό γεγονός ὅτι, ὡς λέγει ὁ ὑμνωδός, «ὁ μὲν Ἰωσήφ καθελὼν τόν σταυρωθέντα Χριστόν ἀπὸ τοῦ ξύλου σὺν Νικοδήμῳ καί θεωρήσας νεκρόν, γυμνόν, ἄταφον, δεόμενος ἔλεγεν ...ἰδοὺ νῦν βλέπω σε, δι' ἐμέ ἐκουσίως ὑπελθόντα θάνατον. Πῶς σε κηδεύσω θεέ μου...;». «Αἱ δέ Μυροφόροι γυναῖκες Τόν τάφον Σου καταλαβοῦσαι, ...μὴ εὐροῦσαι δέ τό ἄχραντον Σῶμά Σου, ὀδυρόμεναι μετὰ σπουδῆς ἦλθον λέγουσαι: Τίς ἔκλεψεν ἡμῶν τήν ἐλπίδα»;

Αὐτήν ἀκριβῶς ἡ ἐλπίδα, ἀγαπητοί μου, εἶναι ὁ ἀναστάς Χριστός, εἶναι ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ, δηλονότι ἡ μόνη ζῶσα καὶ ἀληθινὴ ἐλπίς, περὶ τῆς ὁποίας ὁ Μέγας Παῦλος λέγει: «Τῇ γάρ ἐλπίδι ἐσώθημεν, ἐλπίς δέ βλεπομένη οὐκ ἔστιν ἐλπίς. Ὅ γάρ βλέπει τις, τί καὶ ἐλπίζει; εἰ δέ ὁ οὐ βλέπομεν ἐλπίζομεν, δι' ὑπομονῆς ἀπεκδεχόμεθα», (Ρωμ. 8, 24-25)». Καί ἄλλαχοῦ λέγει: «τῇ ἐλπίδι χαίροντες, τῇ θλίψει ὑπομένοντες, τῇ προσευχῇ προσκαρτεροῦντες », (Ρωμ. 12,12)

«Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος», κράζει ὁ ὕμνωδός, «καί ἀντί μύρου τόν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότη καὶ Χριστόν ὁψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα». Μέ τοὺς ὕμνολογικοὺς τούτους λόγους, ἡ Ἐκκλησία μας, ἀγαπητοί μου, μᾶς προτρέπει νὰ ἐορτάσωμεν τὴν ἑνδοξον Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, τοῦ Ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης, τοῦ ἀνατέλλοντος πᾶσι τὴν ἐλπίδα τῆς ζωῆς.

Αὐτήν τὴν ἐλπίδα τῆς ζωῆς, τὴν ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως ἐνσαρκώνει καὶ ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία, τουτέστιν ἡ νέα Ἱερουσαλήμ, τὴν ὁποίαν ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ μελωδός τὴν καλεῖ νὰ χορεύῃ καὶ νὰ ἀγάλλεται: «Φωτίζου, φωτίζου ἡ νέα Ἱερουσαλήμ, ἡ γάρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σέ ἀνέτειλε. Χόρευε νῦν καὶ ἀγάλλου Σιών, Σύ δέ ἀγνή τέρπου, θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ Τόκου σου».

Χριστός Ἀνέστη. Ἀληθῶς Ἀνέστη».

Μετά τὴν θ. Λειτουργίαν ἠκολούθησε δεξίωσις εἰς τὸ ἀνεγερθὲν ὑπὸ τοῦ φιλέργου καθηγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Νήφωνος Ἀρχονταρίκι, ἐν συνέχειᾳ δέ, τὴν μεσημβρίαν, παρετέθη τράπεζα ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου καὶ τῆς Κοινότητος τῆς Ρέμλης εἰς τὸ πλησίον τῆς Μονῆς σχολεῖον τῆς Κοινότητος, τὸ ἰδρυθὲν πρό εἰκοσαετίας τῇ συνεργασίᾳ Πατριαρχείου καὶ Κοινότητος ἰδίᾳ δέ τοῦ Διευθυντοῦ αὐτοῦ κ. Μισέλ Κσιέρ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/e004Yu0avqY>

ngg_shortcode_0_placeholder